

JAK ROZEHRÁT PARTNERSTVÍ? aneb 8 tipů jak mít peckový vztah

napsala

MARTINA CHOMÁTOVÁ
studentka vysoké školy života a hravosti
lektorka, organizátorka akcí
© 2015 Martina Chomátová, www.playeveryday.cz

JAK ROZEHRÁT PARTNERSTVÍ? aneb 8 tipů jak mít peckový vztah

napsala

Martina Chomátová, zakladatelka projektu www.playeveryday.cz

Děkuji životu za veškeré lekce, kterými jako člověk procházím. Děkuji za setkání s mnoha inspirativními ženami. Těmi, které žijí naplněné životy. Těmi, které podporují mé řádky.

Prohlášení

Tento materiál je informačním produktem. Jakékoliv šíření nebo poskytování třetím osobám bez souhlasu autorky je zakázáno. Děkuji za pochopení a respektování tohoto sdělení. Stažením tohoto materiálu rozumíte, že jakékoliv použití informací z tohoto materiálu a úspěchy či neúspěchy z toho plynoucí, jsou pouze ve Vašich rukách a autorka za ně nenese žádnou zodpovědnost.

OBSAH

ÚVOD	4
TIP 1 – KDYŽ CHCEŠ ZMĚNU, ZMĚŇ SEBE	7
TIP 2 – KDYŽ MLUVÍŠ, MLUV ZA SEBE	8
TIP 3 – VYSLECHNI SI DRUHÉHO A VYMYSLTE SPOLU ŘEŠENÍ	10
TIP 4 – DĚLEJ VŠE DLE NOVÉHO PLÁNU	11
TIP 5 – ZAMĚŘ SE NA POZITIVA	12
TIP 6 – PŘIJMI CO JE TEĎ A TADY	13
TIP 7 – REALIZUJ SE	14
TIP 8 – SVOBODA PRO SEBE I OKOLÍ	15
ZÁVĚR	17

ÚVOD

Jakmile jednou vstoupíme do svazku manželského a ještě si k tomu přibereme zodpovědnost, starost a radost v podobě dětí, život se začne točit v třeskutém koloběhu. I já se toho koloběhu účastním. Jsou dny, kdy to jde lehce zvládnout s prstem v nose a dny, kdy mi vše letí před nosem a já nestačím stíhat ten rychlík zvaný život.

Není to jednoduché zkloubit najednou tolik rolí. Nikdo nás na to nepřipravil, ve školách se to většinou nevyučuje. A tak se v tom plácáme, občas bojujeme, občas si v tom lebedíme. Každý po svém.

Někomu ten vlak stále ujíždí, **někdo si užívá cestu a vyhlíží nádhernou scenérii kolem.** Já jsem se několikrát v životě ocitla na nádraží a ten můj vysněný vlak buď nejel, nebo mě zavezl do krajiny ponuré a nehravé (o tom a o období depresí jsem napsala ebook [Návrat k sobě aneb 7 tipů jak být spokojená po porodu](#)). A tak na sobě stále testuju, jak to udělat, aby se můj život skládal z co největšího počtu dní, kdy se kochám barevnou krajinou všude kolem. O své zkoumání bych se s vámi chtěla podělit. Nemám návod na dokonalost, ani radost každého dne. Sama ani takový život nemám a upřímně se o něj nesnažím.

Proč?

Protože ty **náročné lekce vždy přinesou největší dary** a životní obohacení. Ale za těch pár let zkoumání jsem nasbírala pár skvělých zkušeností a tak přináším inspiraci. Třeba si vytvoříte svůj systém, nebo si uvědomíte, jaké máte kolem sebe krásné okolí a kterou cestou se ten váš osobní vlak vůbec ubírá.

Moji rodiče mě naučili jednu úžasnou lekci:

"KDYŽ TI ZAČNE BÝT TĚŽKO, NEZDRHEJ OD TOHO. JE SNADNÉ UTÉCT OD SVÝCH NEJBLIŽŠÍCH DALEKO, KDYŽ TI
ZRCADLÍ PRAVDU, KTEROU NECHCEŠ VIDĚT. TĚŽŠÍ JE PROJÍT SI TOU PRAVDOU, I KDYŽ BOLÍ.
PROJÍT RUKU V RUCE S TÍM, KOHO NEJVÍC MILUJEŠ.
PŘINESE TO OVOCE.
SVÉMU STÍNU NIKDY NEUTEČEŠ.
ZASE TĚ DOŽENE."

A tak bylo na čase projít si tou první zkouškou a nepo**at se z toho.

Narodilo se nám první dítě, nebyl čas na romantické vycházky po Praze, randíčka v kině, čas pro sebe. Najednou tu byla realita, na kterou žádná škola předtím člověka nepřipraví. Nikde se o tom nemluví, protože krize je přeci od toho, aby tlela ve skříních každého z nás a v našich tělech.

V tom samém období jsem už nosila v sobě nový plod, který se (zcela pochopitelně) rozhodl, že v tomhle tlení s námi žít nebude.

Po nějaké době, kdy už v tom každodenním otravování si života nebylo dobře ani mně, ani mému drahému, jsme svolali meeting.

Bylo to 31.12.2014.

Přála jsem si do Nového roku vykročit jinak.

Na meetingu jsme si dali pivo, syrečky a odhazovali masky.

Bylo to náročné, protože ty masky jsme dlouhodobě na svých ksichtech utvrzovali. Jak jsme se utvrzovali v žití svých masek, oddalovali jsme se jako lidi. Tvořila se mezi námi obrovská zeď, přes kterou nebylo vidět kým doopravdy jsme. Sdíleli jsme své pocity, záměry, závěry, myšlenky, plány. A jak jsme k sobě začli být otevření, začala se i v té zdi otvírat brána.

A najednou jsem opět viděla toho člověka, kterého jsem si vzala.

Plány a záměry jsme najednou tvořili opět společně a radovali se z toho, co nás ještě v životě spolu čeká.

Obdivovala jsem opět co se v mém manželovi skrývá a

ZNOVU SE DO NĚJ ZAMILOVALA.

Od té doby uteklo několik měsíců a já jsem opět spokojenou ženou a mám vedle sebe nejúžasnějšího chlapa. Víc než jsem si kdy přála. Naše láska s časem a zkušenostmi, překročenými propastmi, roste.

A nedávno se mě má blízká přítelkyně ptala: "a co jsi udělala jinak?"

Po té otázce přišlo uvědomnění.

MNOHO.

A mnoho si ještě uvědomím později. Věřím, že přijdou další krize a prověrky, další skvělé lekce. I téhle děkuji. A co že jsem se to naučila? Nyní se dostaneme k osmi tipům, které mi pomohly ke spokojenému partnerství.

Nechte se inspirovat. A přemýšlejte si v pozadí o tom svém partnerství.

O svém životě, o svých tipech ke spokojenému životu a životu vedle druhého. Kdoví kam vás ta cesta zavede. Kdoví jaká uvědomnění přinese.

1) KDYŽ CHCEŠ ZMĚNU, ZMĚŇ SEBE

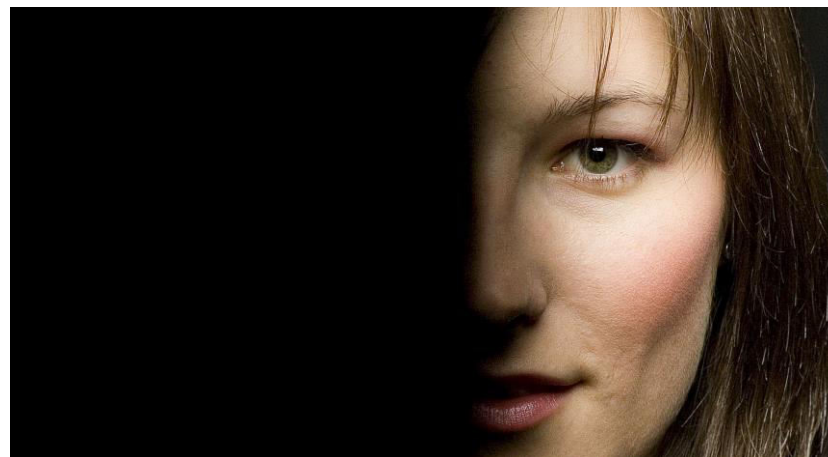
Píše se to všude, všude se o tom mluví. A doopravdy to udělat je velká fuška. Ale jako jediné to doopravdy dává smysl a hlavně funguje. U kohokoliv. Ať už řeším manžela, dítě, tchýni, šéfa atd.

Nikoho jiného nezměním. Ale můžu měnit sebe, svůj vnitřní svět, svůj vesmír a tím se změní okolní svět, okolní vesmír. Jak prostý a přitom tak náročný.

Jelikož jsem se po narození mé dcerky octla na dně, objevila svoje leta skrývané stíny a prožila pár měsíců depresí, věnuju se tomuto tématu a s ním spojenými kroky ve svém eBooku [NÁVRAT K SOBĚ aneb 7 tipů jak být spokojená i po porodu](#). Byla to pro mě obrovská lekce, za kterou jsem nesmírně vděčná. Každý den z této školy života těžím a vnímám všechny odměny, které přišly, protože jsem se dobrovolně rozhodla prohrabat svými stíny a změnit svůj život.

Věřím, že tento krok je ze všech nejdůležitějším základním kamenem. Tento nejdůležitější vztah, ten který mám sama se sebou, ovlivňuje všechny ostatní vztahy mého života. Tomu zákonu věřím a každý den se mi jeho pravidla ukazují.

Moje vztahy rostou, sílí, hýří barvami. To protože jsem hojnost, lásku, růst, barvy atd., vnesla do vztahu sama se sebou. To a mnoho dalších pokladů se pak mnohonásobně objeví i ve vztazích s ostatními. Jsou to tak jednoduchá kouzla. Naprosto každý se může stát kouzelníkem.

I Ty!

2) KDYŽ MLUVÍŠ, MLUV O SOBĚ

Ve všech sporech s lidmi kolem jsem byla vždycky zvyklá popisovat co se děje kolem a co mi kdo provedl. Nikam to nevedlo. Jo vlastně vedlo. K mnoha sporům, koncům vztahů, nedorozumění atd. Tahle lekce taky není lehká. Postupně jí přidávám do svého života a snažím se tak uchopovat svět kolem. Jak zareaguje okolí je vlastně nedůležité. Protože problém se týká mě, že?

A pokud si problém uvědomím a zároveň si ho popíšu, polovina práce je za mnou.

Pokud je potřeba, popíšu problém i dané osobě. Ale co vlastně popisuju? Svoje pocity, co zažívám, co to ve mně vyvolává. Neútočím, do nikoho nekopu, nepomlouvám, snažím se neosočovat. Míček je na mé straně. Stejně jako problém. A tam je i řešení. Druhá osoba mi s tím může pomoci. **A pomoc s největší pravděpodobností přijde – protože jsem otevřená.**

Mnohokrát za poslední rok se mi stalo, že jsem se dostala do nějakého sporu. Bylo to opravdu nepříjemné. Vyšly najevo témata, která byla dlouho dlouho zahrabaná a která jsem rozhodně nechtěla vidět, natož ukazovat druhým. Ta veřejná ukázka všech mých nedokonalostí na mě vždy dopadla jako Hiroshima. Dřív jsem v tomto stavu obrovského obnažení a zranitelnosti začala vyzývat protivníka k ještě drsnějšímu souboji. „**Přišel jsi se sekerou, já na Tebe s kulometem. Jen počkej zajíci**“. Jenže jak ten souboj jednoho a druhého ega pokračoval, vždy se tvořila i obrovská zed' mezi námi, v našem vztahu. A já nechtěla tvořit žádné zdi. Nechtěla jsem rujnovat jeden vztah za druhým. Ego i s kulometem musely pryč.

A co přišlo namísto nich? Otevření. Vždy ve chvíli, kdy mi došlo, že proti sobě stojí dva bojovníci, dvě ega, sekyra a kulomet, přišla jsem a zamávala bílým praporkem. Hiroshima v podobě všech otevřených ran přinesla velké poznání. **O MNĚ SAMOTNÉ.** Copak někdo může za ty moje stíny a nedokonalosti? A copak je to vůbec špatné mít na bedrech nějaké ty stíny a nedokonalosti? Ta úžasná směsice vloh, talentů, vlastností dobrých i špatných jsem JÁ. Není se zač stydět. Zajisté i tenhle stín a tahle nově objevená nedokonalost má v mém životním koktejlu nezaměnitelný smysl. A já teď kvůli jeho objevení budu vyzývat k boji někoho, koho vlastně mám velmi ráda? Dává vám to smysl?

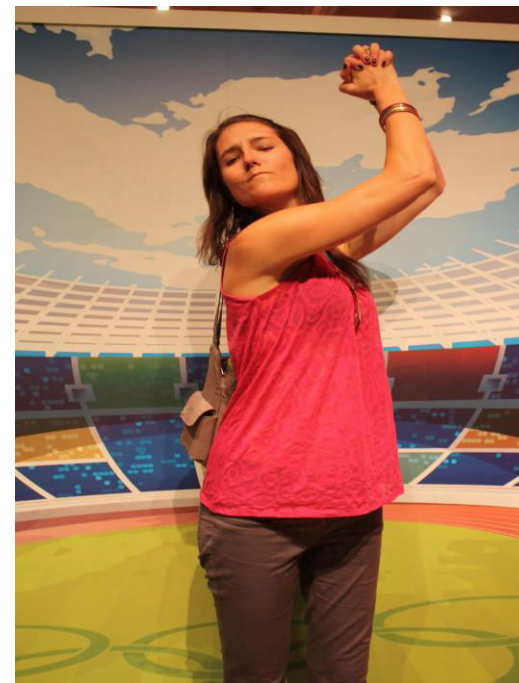
Začala jsem mluvit o tom co se děje uvnitř. O tom jaká rozbombardovaná krajina vznikla pod náparem toho incidentu. Popsala jsem své rozebrané vnitřnosti, dalo by se říct. Ano chtělo to odvahy.

Co kdyby i přesto začal protivník útočit a vzal by na mě ještě zákeřnější zbraň? Co kdyby mě rozstřílel „nacimprcamp“? Ano to by mohl. Jenže vypovídá jeho reakce o mně? Ne. Vypovídá o něm. O tom jaký je bojovník. Jaký by byl tedy bojovník, kdyby zaútočil, když jsem já vytáhla bílou vlajku?

Jenže z mé zkušenosti to nikdo neudělá. Bud' odejde mlčky domů lízat si své rány, protože i pro něj byla nejspíš Hiroshima nepříjemným zážitkem. Nebo **otevře svůj vnitřní svět a naskytne se vám nádherná šance vztah prohloubit** a poznat, navzájem osvětlit svá temná zákoutí. Tak i tak poznáš právě ten Tvůj tajemný svět. Čím více osvěcených a zvědomnělých tajemství, tím lehčeji se životem kráčí. Přeci jen pokud o svých strašácích víš, nemůžou Tě překvapit.

Takový způsob řešení kolizí našeho vnímání s vnímáním druhých je mnohem obohacující než stavění si zdí kolem sebe. Ano, můžu žít ve svém světě, zabedněná, ohrazená. Ale je to velká škoda. **Přišla bych o to velké obohacení.** Nejen vědomí sebe sama, ale i různorodosti názorů, vidění světa.

Já vím, dřina jako blázen, ale i tyhle kila si ráda naložím. Budou z toho bicáky skoro jako má Madonna ;).

3) VYSLECHNI SI DRUHÉHO A VYMYSLTE SPOLU ŘEŠENÍ

V mé škole života jsem se tak nějak moc nenaučila naslouchat. Můj svět je mi vším a ty okolní světy mě leckdy až zas tak nezajímaly. Je to fuška poslouchat a vnímat co se může odehrávat i v jiných lidech. A já se stále nutila, drhlo to a moje uši stále nefungovaly. Pořád nechtěly poslouchat. **Když tu najednou jsem si uvědomila, že naslouchám.**

Proč? Protože ten druhý člověk mi byl nesmírnou inspirací. Jeho příběh mi pomáhal uchopovat mé minulé, současné či budoucí zážitky. Zapadal do mé knihovny zkušeností. Nebo teprve zapadat bude. Zároveň mezi jednotlivými slovy rostla moje úcta k němu. **Po každém dalším příběhu jsem byla obohacena o nová řešení, která by moje vlastní zásobárna zkušeností nevytvořila.** Na konci každého vzájemného obohacení vzniklo řešení.

Každý problém má totiž řešení.

A my spolu najdeme to naše, jedinečné, nám šité na míru.

Takové řešení, které ani jeden z nás sám nevymyslí.

Takové, které chceme oba. Protože v tom řešení, v tom kroku kupředu, je kousek z nás obou.

4) DĚLEJ VŠE DLE NOVÉHO PLÁNU

Jakmile jsme si stanovili plán, který nám oběma vyhovoval (v našem případě tedy trávit spolu víc [kvalitního času](#)), začalo vše běžet jako po drátkách. Dohodli jsme si hlídání, vyrazili do víru velkoměsta jako za starých časů. Randíčkování začalo.

Zpočátku to trochu drhlo. Řeč stála a my nevěděli o čem si povídat. Tak to vypadalo zhruba na prvních dvou randíčkách. Dnes si povídáme tak, že nám ani pár hodin randíčka nestačí. V našich životech se děje tolik a **my se těšíme, až budeme jeden s druhým sdílet, až se budeme navzájem inspirovat**, utěšovat, dopřávat si zázemí, bezpečí, pochopení, povzbuzení, oslavy.

Naše denní prožitky se leckdy rozcházejí. Můj muž žije ve světě prezentací, meetingů, já ve světě receptů, dětského programu, péče o domácnost, domácí zvířata atd. Někdy je nesnadné najít mezi tím most. **Ale každý krok se počítá**, každé setkání je velkým obohacením, jednoho či druhého. A bez toho kroku kupředu bychom oba dál žili odděleně, bez jakýchkoliv pojítek a pochopení.

Od té doby co jsme začali takto uvažovat a začala se psát nová kapitola našeho vztahu, **objevilo se i mnoho pojítek, které ho posilují**. Byly tu zřejmě vždy, jen já je nechtěla vidět. Dříve jsme měli společný vztah ke sportu. Oba jsme si prošli zkušeností vrcholového sportu. Ovšem teď v našich životech není prostor pro sbírání titulů a medailí. Co je tím pojítkem teď, když máme dítě, manžel práci? Ano s dítětem jde relativně vše, ale ten vrcholový sport najednou postrádal svůj smysl. Ta kapitola byla uzavřená. Ale s novou kapitolou rodičovství přišlo mnohem víc témat.

Milujeme poslouchat na cestách audioknihy. Mezi naše oblíbené patří například Čtyři dohody nebo 7 návyků efektivních lidí atd. Rádi chodíme do divadla Kampa. Každé představení nás obohatí a vždy si vzpomeneme na ten impuls před lety, kdy jsme se po představení Děvčátka Momo rozhodli rozšířit naši dvojku o dalšího človíčka. Cestování nás baví ze všeho nejvíc. Nejkrásnější chvílky našeho vztahu byly ty na cestách po Itálii, Slovensku, Skotsku, Beskydech. Věřím, že se chvílky za volantem a s otevřenou pusou nad objevy světa brzy zas rozmnoží. Že zase podnikneme nějakou výpravu za dobrodružstvím ať už to bude kdekoliv. Mohla bych pokračovat dál a dál a dál. Těch témat máme společných mnoho. **A ty jsou stavebními kameny našeho vztahu.**

5) ZAMĚŘ SE NA POZITIVA

Vytáčelo mě spoustu věcí. Nechává všude po bytě ponožky. Oblečení a ramínka se válí všemožně. V obýváku je po jeho hlídání jak po výbuchu. Atď. atď. atď. Jo, každý máme své. I já mám své neduhy a tak jsme si je navzájem pinkali stále dokola. Až jednoho dne jsem si řekla: "STOP!"

A začala jsem se zaměřovat na jeho **DUHY** :).

Má krásné barvy duhy. Je skvělý otec, je s ním sranda, dokáže vycítit co zrovna potřebuju. Dokáže pochopit mé radosti a podpořit mě na mé cestě životem. Miluje život se mnou. Je rád flexibilní a nevadí mu, když jednoho dne chci jet bydlet do Švédska a druhý den chci bydlet na chalupě na Slapech. Miluje mou kreativitu, respektuje můj nepořádek a mou vzpurnou a svobodomyslnou povahu. Skvěle vaří a dokáže mě vyhecovat k velkému úklidu. Pomůže mi s čímkoliv, když je potřeba. Na čemkoliv se s ním můžu dohodnout. Je mi vždy partnerem. Je kreativní, originální, miluje život... a mohla bych pokračovat.

Mám vedle sebe úžasnýho chlapa.

Tak proč si život s ním otravovat a připomínat si navzájem své nedokonalosti?

Už nejsme ve škole, abychom za své chyby dostávali známky. Nejsme už děti, aby nám někdo říkal co je správné a co je špatné.

Žijeme svůj vlastní život a v něm je tolik krásného.

Stačí to jen vidět a zaměřit na to svou pozornost. A to opět platí v každém vztahu.

ZAMĚŘ SVOU POZORNOST NA KYTIČKY KOLEM SEBE (NE NA HO*NA).

6) PŘIJMI CO JE TEĎ A TADY

Dlouho mi trvalo přijmout, že moje role je doma s dítětem, psem, u sporáku. Vzpuřně jsem bojovala a chtěla to jinak. Chtěla jsem dál mít svobodu a jezdit po světě, jezdit na snowboardu a žít si svůj aktivní mužský život. **Záviděla jsem mému muži, že každý den chodí do práce mezi lidi, řeší dospělá témata, setkává se s ženami i muži a já jsem jen s dítětem a psem.** Občas jinými dětmi a ženami. Nevím jak to přišlo, co bylo první, jestli vejce nebo slepice. Ale najednou jsem stála u sporáku a pochopila.

Svoboda není o tom, jaké jsou v mém životě okolnosti.

Svoboda je stav mysli.

A já sama jsem svobodná.

Sama se můžu rozhodnout pro cokoliv a osvobodit se.

Když přišla jakákoliv aktivita, která mě nebavila, řekla jsem si: "Ok holka, musíme jíst. Jak to udělat ať Tě to baví? Pojd' si u vaření zpívat a tančit." To samé úklid, cestování s dítětem, psem atd.

Najednou se celá moje realita proměnila.

Vše zůstalo stejné.

Jsem stále žena v domácnosti.

Stále dělám ty stejné činnosti.

Jen dnes je dělám častěji s láskou a radostí.

Protože jsem do nich promítla SEBE.

7) REALIZUJ SE

Od té doby co jsem se začala realizovat a začala pracovat na svém projektu [Play Everyday](#), jako bych začala znovu žít. Jakoby se můj život přestal točit jen kolem všech okolo, ale točil se taky kolem mých snů a vizí. Jako kdyby se začalo rodit další dítě, které je zhmotněním toho jaká jsem, co jsem dosud dělala, co je mým posláním, mou zálibou. Najednou jsem nežila jen pro rodinu, ale i pro něco v čem se promítaly všechny mé dosavadní zkušenosti a mohla se znovu začít začleňovat do světa dospělých. Má každodenní témata už nebyla jen pokaděná plína a vylité mlíko. Začala jsem zase vnímat svět jako člověk.

Neztotožňovat se jen s rolí mámy. Začala jsem být opět sama sebou.

Nabývala jsem v té nové rovině sebedůvěry a ta sebedůvěra a sebeláska se začala promítat i do mých vztahů s okolím. Byla jsem schopná a ochotná dát víc lásky a pozornosti, protože [já sama jsem měla bohatou základnu](#). Nebyla jsem jen uklízečka v domácnosti, kuchařka, utěračka zadků a sběračka exkrementů. Pračka, sušička, myčka. Stala jsem se jedinečnou osobností, která jako první musí naplnit sebe sama a to přesně tak, jak je v tu chvíli třeba. A až pak se může klidně stát čímkoliv dalším, pokud a právě proto, že jí to dává smysl a chce to dělat ráda.

Ovšem nastala chvíle, kdy jsem svou seberealizaci začala přehánět a vše kolem začalo jít do kytek. Sedla jsem si z toho na pr*el a začala přemítat. **Musela jsem zmírnit tempo, ale své seberealizace jsem se nepustila.** Je pro mě důležitá každý den. Jen pro ní teď není tolik kapacity, kolik bych si vždy přála. I to přijímám s pokorou a když dostanu zas nějakou facku od života dojde mi, že teď jsem máma, teď musím i ty zadky občas utírat. A jednou budu mít na starosti míň zadků a víc osobního prostoru k naplnění. Ten čas přijde. Jen je třeba nezapomenout a mít stále v mysli...

KDO JSEM JÁ A CO JE MÝM POSLÁNÍM

8) SVOBODA PRO SEBE I OKOLÍ

Jelikož jsem zakusila jak chutná vlastní seberealizace, objevila nový svět, začala být sama spokojená, vzrostl s tím i náš vztah s manželem. Máme najednou společná témata. Ano stále se bavíme o tom co naše nejúžasnější dcera ten den dělala, co nového se jí povedlo. Ale sdílíme i své osobní vášně, úspěchy či bolístky. Máme zkrátka k sobě blíž. Protože můj svět není jen Ema a domácnost. A manželův svět není jen práce a my.

Navzájem se obohacujeme ze všech polí, kterými jsme kdy prošli.

Tím, že jsem se vrhla plnit si svůj sen, tak aby jednou byl mou prací, učím se věci z business světa a tím jsem manželovi blíž, než jsem kdy byla. On mi ze svých zkušeností a každodenních zážitků domů nosí tipy a rady. A já jsem za ně tak vděčná, protože ta naše mozaika do sebe zapadá. Už nejsem tou zoufalou manželkou, co čeká doma každý den, až jí muž domů přitáhne zábavu, pokecání, témata z dospělého světa. Můj muž je svobodnou bytostí a pokud chce večer své ucho a srdce nabídnout mým zážitkům, udělá to. Stejně tak to udělám já. Ale není mou koulí u nohy, já nejsem tou jeho. Můžeme jet kamkoliv, kdykoliv.

A pokud se naše cesty chtějí spojit, spojí se tak proto, že to tak chceme oba.

Přijala jsem to, že jsem se psem a dítětem většinu času sama. A žiju svůj život. On žije ten svůj. Vzali jsme se proto, že chceme vedle sebe kráčet a učit se jeden od druhého. A to děláme stále.

Stále jsme si inspirací.

Jsme si ramenem a bezpečím.

Elektrárnou na nápady a inspirace.

Každý krok řešíme spolu a víme, že ať se jeden či druhý vydá kamkoliv, druhý půjde též.

Celý život jsem měla pocit, že musím být stále na cestách. Můj manžel mě naučil, že je jedno kde jsem. Když tam mám své nejbližší.

Má rodina je můj domov.

I kdybychom se rozhodli žít na Antarktidě, nebo v Nepálu.

Nevím jak to bude za 10,20, 50let. Ale píšu si tahle slova jako vděčnost za to, co v životě mám.

Jako víru v to, že můj život mám vždy ve svých rukou.

Jako důvěru v to, že je život hra a pokud si vyberu **hravost**, nakonec se všemu co se stane budu smát.

Právě mi Ema přinesla obří puget pampelišek.

Koho dneska odměním já, za to, že je pro mě tím bezpečným místem na světě?

A koho odměníš Ty??? :)

ZÁVĚR

Je to už několik měsíců, co jsem psala tento eBook (soudě i podle pampelišek, které mi donesla Ema, že?). Nicméně na našem vztahu s mým manželem se ale nic nezměnilo. Ba ne, změnilo. **Je mnohem krásnější a bohatší.** Když si zpětně vzpomenu na všechna ta minulé vztahová klopýtnutí, která jsem musela podstoupit, abych se dostala až sem, je mi k smíchu, k pláči - nakonec vlastně dojetím. Protože každý ten krok, každé to klopýtnutí je součástí. Cíl je jen vize, ke kterému směřujeme. To kde se právě nacházím mi vyhovuje.

Náš vztah roste s každou minutou společně strávenou. **Roste s mírou svobody, kterou jeden druhému dáváme. Roste s mírou spokojenosti a lásky, kterou jeden či druhý zažíváme sami vůči sobě.** Nosím v sobě další důkaz toho, že tak jak to je, tak jak jsme, jsme SPRÁVNĚ. A za dva měsíce tak budeme mít jedinečnou šanci testovat všechny tipy, už o jednoho člena domácnosti bohatší.

Jako rodina se postupně rozrůstáme a já nevím co bude za dva měsíce, za rok. Nevím co bude za deset let. Ale vím, že na těch vztazích, které kolem sebe mám chci nadále pracovat. Nadále chci hledat způsoby a cesty, jak si být blíž, jak být k sobě otevření, jak se radovat ze života a obohacovat se navzájem. **Jak naplňovat naše pomyslné vztahové účty.**

Věřím, že na této cestě jste také a také hledáte způsoby a trasu kudy kam. Pokud máte jakoukoliv jinou zkušenost, jakoukoliv inspiraci v tomto či podobném poli, neváhejte se na mě obrátit. Vzájemné obohacování je tou největší školou a já bych nerada propásla důležité lekce.

Na závěr bych ráda poděkovala všem těm, kteří jsou inspirací mně samotné. V první řadě jsou jimi moji rodiče a rodina, kteří mi od narození předávali vzory pro partnerství. Ráda bych poděkovala mému muži a jeho rodině, se kterými čerstvě sdílíme jednu střechu a tak se **každým dnem učím novým dovednostem a kejklím.** Co se týče partnerství a to nejen s dětmi, mě jak je zcela jasné velmi inspirovala a ovlivnila Katka Králová, Hanka Havrilcová a jejich projekt Nevýchova. Velké díky patří mým drahým

přítelkyním, které při mně stojí, drží mi palce, popřípadě nabídnou rameno na vyplakání. A obrovské díky i mé malé velké učitelce Emě.

A jelikož určitě nechcete, aby podobné tipy zůstaly jen v tomto ebooku a u nás doma,

PUŠŤTE SE DO AKCE!!!

Zkuste si představit jaké chcete mít partnerství, co chcete aby bylo na konci té cesty.

Chcete společně zažívat radost? Pochopení? Lásku? Spokojenost?

Jaké kroky k tomu povedou?

Popiště si vaše cíle, ať máte konkrétní představu, kam kráčíte. Svou představu můžete i nakreslit a vyvěsit jí doma sobě či všem na očích.

Aby se pro vás partnerství/manželství stalo doopravdy hrou, připravila jsem pro vás **HRU NA PECKY aneb peckové partnerství**. Přikládám jí jako přílohu a doufám, že si každý krok spolu s inspirativními kartami užijete. Je to inspirace z našeho soužití s mým mužem. Věřím, že své kartičky brzy doplníte o své jedinečné tipy. Další inspiraci na cestu ke spokojenému životu najdete v mém eBooku **NÁVRAT K SOBĚ aneb 7 tipů jak být spokojená i po porodu**.

Pokud se budete chtít podělit o své výsledky, budu moooc ráda :).

Své zkušenosti zasílejte na info@playeveryday.cz

A teď už jen

ANEB KAŽDÝ DEN SI HREJ